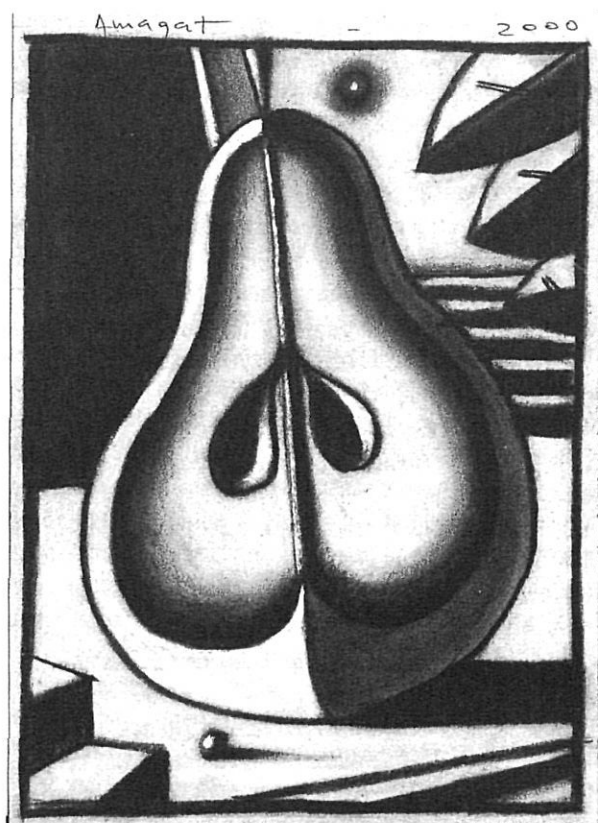

4 poemes

Josep Maria Vilallonga

Silenci

Silenci...

Floreixen d'entre els somnis volàtils
els gemecs sorpresos que magnifiquen
el present trencadís d'una nova troballa.

Silenci...

No sentiu com la terra humida
remou el rebrot cansat dels mots que volen tornar a néixer,
cercant el somni que no dorm, només descansa?

Silenci...

I com els presagis descriuen la llàgrima humida,
despullant l'albada de la solitud que ja arriba?

Silenci nu, record o vivència.

Silenci...

No

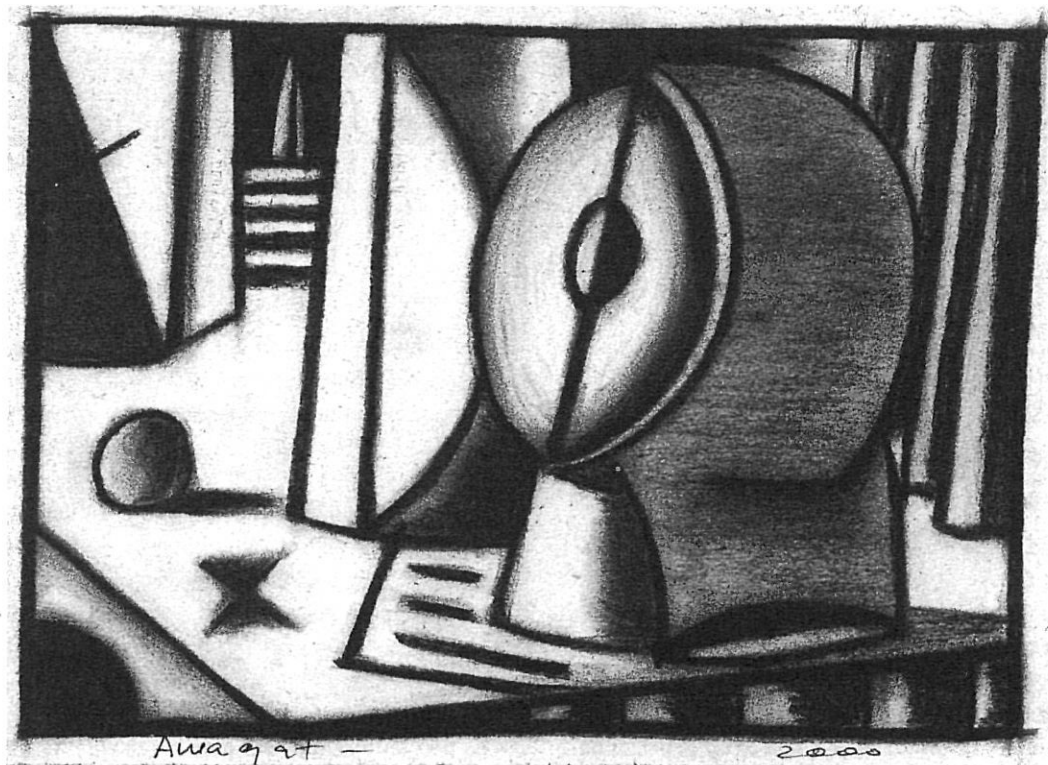
No ens anomenen,
ni mots distants se'ns acosten al nostre univers mental,
i ens sentim profundament oblidats...

No ens miren,
i el claustre dels nostres ulls es torna mirada trista,
i el nostre mirall l'enganyem mil vegades transformant l'evidència...

No ens senten,
i perseverant la inútil fragància dels adéus,
retruny la memòria morta i la delicada esplendor de la nostra suficiència conjura
vanitats incompreses...

No ens escolten,
i els mots s'encongeixen en la immensitat dels nostres temps,
abismant els silencis...

Que lluny de nosaltres ens implora el nostre somriure...

Ara

Ara, que tinc la mirada lliure d'ombres adormides i que la claror del dia no em fereix l'albada trista dels meus precés.

Ara, que sóc tarda en el cor cansat i nit en la serenor del meu pit...

Ara, que l'arbreda dels gestos sospiren al límit dels muts propòsits i que el silenci és llibre als ulls dels rellotges callats...

Ara, que em tinc, em servo entre els meus dits...

Remotament

Remotament te m'apareixes

i en el pensament s'hi formen llacunes d'ombra fosca,
i en la penombra palmejant la ignorància,
m'hi aferro...

Remotament te m'apareixes amb tota la cruesa,
sospitant que mai m'hi acostumaré,
colpint,
per entre els mots discrets,
recels i defallences.

Tinc poc temps per esculpir-me,
de mi no depèn,

i ni en les hores cansades

ni en el transcurs de la transformació d'infant-vell a infant-rebel,
em quedo dempeus i nu

davant del mirall d'aquella fragància

dels qui no defalleixen mai davant l'esperança morta...

I palmejant la ignorància, dins la penombra, m'hi aferro.